

[Pia Kjærsgaard]

»Vil ministeren bekræfte, som det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten den 10. januar 1992, at den nuværende udlændingelov giver ministeren kompetence til at sende en asylansøger hjem efter det første afslag fra Direktoratet for Udlændinge, og vil ministeren forklare, hvorfor ministeriet ikke bruger denne kompetence?«

Justitsministeren (Engell):

Som det vil være fru Pia Kjærsgaard bekendt, redegjorde jeg under samrådet i Retsudvalget i september måned og også i oktober for forløbet i sagerne vedrørende de palæstinensiske asylansøgere fra Libanon, og jeg redegjorde i den forbindelse også for de klagemuligheder og genoptagelsesmuligheder, som efter udlændingeloven og den praksis, der har udviklet sig i relation til loven, står åbne for personer, som søger om asyl her i landet.

Jeg kan oplyse, at det følger af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, at en klage til nævnet over et afslag på asyl meddelt af Direktoratet for Udlændinge har opsættende virkning. Derfor kan man altså sige, set i relation til fru Pia Kjærsgaards spørgsmål, at det vil være i strid med udlændingeloven, hvis man, sådan som det anføres i spørgsmålet, udsender en asylansøger, efter at Direktoratet for Udlændinge har meddelt et afslag på asyl, hvis den pågældende har påklaget afgørelsen til Flygtningenævnet.

Der er ikke i udlændingeloven udtrykkeligt taget stilling til spørgsmålet om opsættende virkning i tilfælde af, at der indgives ansøgning om genoptagelse til nævnet. Der er heller ikke taget stilling til, om en klage til Ombudsmanden skal medføre en udsættelse af udrejsefristen. Men som jeg tidligere har omtalt, har Justitsministeriet fulgt den praksis at udsætte udrejsefristen i tilfælde, hvor der anmodes om genoptagelse i nævnet, sådan at nævnet kan få lejlighed til at tage stilling til, om der måtte være fremkommet nye oplysninger eller ændrede forhold i øvrigt, så den pågældende nu opfylder betingelserne for at få asyl her i landet. Vi har ligeledes fulgt den praksis at udsætte udrejsefristen, hvis der indgives en klage over afgørelsen i asylsagen til Ombudsmanden.

Men som jeg også nævnte under debatten her i Folketinget og i forbindelse med det forrige spørgsmål, så mener jeg – og det er jeg helt enig med fru Pia Kjærsgaard i – at den samle-

de sagsbehandlingstid i dag vejer meget tungt. Og det er altså også på den baggrund, jeg mener, at når vi nu her i løbet af de kommende par måneder går i gang med at drøfte udformningen af den kommende udlændingelov, så bør det være et område, som vi bruger megen tid og mange kræfter på, fordi det jo både for hele det system, der behandler sagerne, og selvfølgelig også for de pågældende selv ikke er tilfredsstillende med de mange og lange sagsgange, de lange sagsbehandlingstider.

Men lad mig så sige, at det hænger selvfølgelig også til en vis grad sammen med, at der jo er mange, som søger om opholdstilladelse i Danmark, der også anvender samtlige de muligheder, der er for at søge genoptagelse. Det er sådan, tingene hænger sammen: Der er en mulighed for, at det kan vare længe, og det bliver også udnyttet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Er det ikke således, at ministeren efter udlændingelovens § 31 er den øverste instans og har mulighed for at sende de pågældende ud af landet, eller er det kun – og sådan opfatter jeg det næsten – hvis der skal gives opholdstilladelse af humanitære grunde, at ministeren kan gribe ind? Men har ministeren ikke også mulighed for det modsatte, sådan at ministeren kan sende dem ud af landet?

Justitsministeren (Engell):

Nu kommer fru Pia Kjærsgaard igen lidt ind på det næste spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard har stillet til mig. Det skal jeg også nok prøve at svare grundigt på, men det, vi taler om her, er jo det forhold, at der er en adgang til at søge nævnet, efter at direktoratet har truffet beslutning og måske meddeler afslag. Og derfra kan man altså også klage til Ombudsmanden. Og man kan søge Justitsministeriet om humanitær opholdstilladelse. Og derefter er der så adgangen til at søge sagerne genoptaget, hvis man ikke er tilfreds med de afgørelser, der er truffet, og man mener, at der måtte være fremkommet nye oplysninger.

Det er i alle de mellemfaser, hvor sagen altså påklages fra den ene instans til den anden, at vi har en langvarig og fast praksis for – medmindre der måtte foreligge helt særlige omstændigheder, det har der været nogle enkelte eksempler på tilbage i årene – at der gives opsættende virkning.